

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců Mgr. Vladimíra Doležala a JUDr. Tomáše Rychlého ve věci žalobkyně: **Car Mania, s. r. o.**, se sídlem Plaská 622/3, Praha 5, zastoupené JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Sádky 1605/2, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Af 44/2017 - 55,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ing. Ondřeje Lichnovského na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3 400 Kč.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhal zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 3. 2019, č. j. 9 Af 44/2017 - 55. Tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2017, č. j. 6589443/17/2005-80541-111312, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o prominutí pokuty 50 000 Kč za nepodání kontrolního hlášení za období měsíce března 2016.

[2] Městský soud zjistil, že za porušení povinnosti podat kontrolní hlášení za období měsíců březen až červen a srpen 2016 podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, uložil žalovaný žalobkyni pokutu jednotlivými platebními výměry. Ty byly napadeny odvoláním žalobkyně. Poté žalobkyně požádala žalovaného o prominutí pokut za všechna uvedená zdaňovací období, a to jedním podáním ze dne 21. 6. 2017. Dne rozhodlo Odvolací finanční ředitelství o odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru na pokutu za období březen 2016. Samostatnými přípisy ze dne 4. 7. 2017 pak žalovaný sdělil žalobkyni, že ve vztahu k obdobím od dubna až června a srpen 2016 nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o odvolání proti platebním výměrům, a proto nebylo zahájeno řízení o žádosti o prominutí pokut. Žádost tak bude věcně projednatelná až po skončení odvolacího řízení. Napadeným rozhodnutím bylo poté rozhodnuto o žádosti žalobkyně o prominutí pokuty za období březen 2016.

[3] Podle městského soudu byl závěr žalovaného o tom, že řízení o předčasné žádosti o prominutí pokut za období od dubna do června a srpen 2016 nezačal, je nezákonný. Řízení totiž bylo zahájeno již podáním žádosti ve smyslu § 91 odst. 1 daňového řádu. Dále městský soud dospěl k závěru, že podle § 101k odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty lze žádost o prominutí pokuty podat pouze proti pravomocnému platebnímu výměru, a právě od jeho právní moci se odvíjí i lhůta pro podání žádosti. Žalovaný tedy neměl podmínky pro projednání žádosti o prominutí pokuty, neboť v době podání žádosti nebyl pravomocný ani jeden předmětných z platebních výměrů. Ustanovení § 101k odst. 3 daňového řádu bylo podle městského soudu možné považovat za jeden z důvodů, pro který nebylo možné pokračovat v řízení ve smyslu § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu stejně, jako by byla žádost podána opožděně. Protože žalovaný rozhodl pouze o prominutí pokuty ve vztahu k období březen 2016, ačkoli měl zahájeno řízení o žádosti i *ve vztahu k ostatním platebním výměrům*, zatížil svůj postup procesní vadou, která dále vyústila ve vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Formální podmínky řízení totiž nebyly dány *ve vztahu k žádnému z platebních výměrů*. Přesto žalovaný v případě platebního výměru za období březen 2016 zahájil a věcně o žádosti rozhodl, přičemž naproti tomu *v případě ostatních platebních výměrů* nepovažoval řízení ani za zahájené. Toto rozdílné uchopení procesní otázky zahájení řízení ve skutkově stejných situacích, jež v důsledku způsobilo nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, by potencionálně mohlo vést k založení dalšího porušení práv žalobkyně v budoucnu. Mezi žalobkyní a žalovaným by totiž neexistovala právní jistota, ohledně kterých zdaňovacích období v rámci žádosti o prominutí pokuty bylo, respektive mělo být rozhodnuto. Současně by žalobkyně již nemohla dodržet lhůtu k podání žaloby proti napadenému rozhodnutí, nenapadla-li by jej nyní. Rozhodnutí žalovaného tedy podle krajského soudu bylo nezákonné pro žalobou vytýkanou vadu jeho postupu a současně bylo pro tuto vadu nepřezkoumatelné.

[4] Krajský soud naopak neshledal nezákonnost postupu žalovaného, pokud vycházel z metodického pokynu Generálního finančního ředitelství GŘŘ-D-29 k prominutí pokut za nepodání kontrolního hlášení, neboť žalovaný především zkoumal, zda jsou dány podmínky pro prominutí pokuty podle § 101k odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty.

pokračování

Postup žalovaného byl tak souladný se zákonem, byť se řídil i uvedeným metodickým pokynem.

[5] Žalovaný v kasační stížnosti, podané z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) městskému soudu vytýkal, že uvedená zjištění neodpovídala obsahu soudního spisu a že nesprávně posoudil otázku zahájení řízení o prominutí pokut. Předmětným rozhodnutím žalovaného totiž byla vyřízena jedna z pěti žádostí o prominutí pokuty. K vyřízení ostatních žádostí za zbylá zdaňovací období dojít nemohlo, neboť pokuty nebyly *pravomocné*. Naproti tomu platební výměr č. j. 6629009/16/2005-52521-109481 na pokutu za nepodání kontrolního hlášení za březen 2016 nabyl právní moci dne 30. 6. 2017. Žalovaný tedy byl oprávněn rozhodovat jen o žádosti o prominutí této pokuty. Ve vztahu k ostatním pokutám byl pak povinen s odkazem na § 101k odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, vyčkat s vyřízením žádosti o jejich prominutí na právní moc platebních výměrů, jimiž byly pokuty vyměřeny, neboť proti nim bylo podáno odvolání. O této situaci byla žalobkyně informována písemnými sděleními ze dne 4. 7. 2017 a žalovaný se také v tomto smyslu vyjádřil v řízení před městským soudem. Sdělení sice obsahovala neobratnou *textaci* o tom, že *vzhledem k probíhajícímu odvolacímu řízení nebylo zahájeno řízení ve věci žádosti o prominutí pokuty*, žalovaný tím ovšem chtěl vyjádřit, že lhůta pro vyřízení žádosti o prominutí pokuty začne běžet od právní moci rozhodnutí o odvoláních proti platebním výměrům, neboť teprve poté je možné řízení *provést*. Ani to ovšem nemohlo vést k závěru, že žalovaný se podanými žádostmi ze dne 21. 6. 2017, týkajícími se období duben až červen 2016 a srpen 2016, nehodlá dále zabývat.

[6] K této procesní situaci žalovaný dále uvedl, že platební výměry o pokutách za nepodání kontrolního hlášení za zbylé období nabyly právní moci dne 26. 6. 2018. Dne 9. 11. 2018 pak žalovaný vydal čtyři rozhodnutí č. j. 8122300/18/2005-53524-110122, 8225231/18/2005-53524-110122, 8226915/18/2005-53524-110122 a 8229804/18/2005-53524-110122, jimiž žádosti o prominutí ostatních pokut také zamítl. K nejednotnému postupu při vyřizování žádostí žalobkyně tedy nedošlo. I žalobkyně zjevně byla s postupem žalovaného srozuměna, neboť si ve vztahu k podaným žádostem na nečinnost nestěžovala. Podle žalovaného tedy městský soud zatížil řízení vadou, kterou je nesprávně zjištěný skutkový stav věci, jež měl za následek vydání nezákonného soudního rozhodnutí.

[7] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhovala kasační stížnost zamítnout. Potvrdila, že platební výměr žalovaného, jímž jí byla vyměřena pokuta za nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení za březen 2016, napadla odvoláním, které bylo zamítnuto rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 30. 6. 2017. Potvrdila také, že žádost o prominutí pokuty podala již dne 21. 6. 2017. Proto nesouhlasila s postupem žalovaného, který zahájil pouze jedno z pěti řízení, ačkoli ve vztahu k žádnému z platebních výměrů nebyly splněny formální podmínky pro zahájení řízení, což hodnotil již městský soud. Žalobkyně se proto ztotožnila se závěry městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro jeho nesrozumitelnost. Dále poukázala na to, že již v žalobě namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného také proto, že z

něj není zřejmé, o jakou pokutu se jedná, respektive za jaké období byla uložena. Žalobkyně totiž podala pouze jednu žádost o prominutí všech uváděných pokut, které byly následně předmětem samostatných řízení. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí ovšem není zřejmé, jakým způsobem žalovaný rozdělil a zaevidoval žádost žalobkyně pod samostatná čísla jednací.

[8] Žalovaný v reakci na toto vyjádření hodnotil, že pro posouzení věci je významné, kdy bylo o žádosti žalobkyně rozhodnuto a nikoli kdy bylo zahájeno řízení o žádosti. K zahájení řízení došlo podáním žádosti. Žalovaný poté musel vyčkat na právní moc platebních výměrů o pokutách tak, aby znal konečnou výši pokut, o nichž má rozhodovat. Dále žalovaný potvrdil, že žádost žalobkyně byla jen jedna a týkala se všech uváděných pokut. Tuto žádost pak žalovaný *rozčísloval* podle jednotlivých období, za něž byly pokuty uloženy. O přidělení jednotlivých čísel jednací k žádosti byla žalobkyně vyrozuměna již dne 10. 7. 2017, kdy jí byly doručeny písemnosti žalovaného ze dne 4. 7. 2017. V nich bylo žalobkyni sděleno, že čtyřem žádostem byla přidělena uvedená čísla jednací a věcně projednatelná budou až po skončení odvolacích řízení.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu napadení a důvodů uplatněných v kasační stížnosti. Zkoumal přitom rovněž, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Poté dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[10] Žalovaný namítal procesní vadu, která měla spočívat v tom, že městský soud nesprávně zjistil skutkový stav ohledně zahájení řízení o žádosti (podle žalovaného *o žádostech*) žalobkyně. Tento stížnostní bod žalovaný zřejmě podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Toto hodnocení však není správné. Ohledně skutkového stavu totiž nebyl mezi účastníky spor a ani městský soud se v tomto směru při svých skutkových zjištěních od tvrzení účastníků neodchýlil. Za skutečnost, která je významná pro rozhodnutí, lze totiž označit pouze to, že žalobkyně podala uváděnou žádost ze dne 21. 6. 2017 a také to, že žalovaný písemně žalobkyni sdělil, že řízení o prominutí pokut, vztahujících se k období od dubna do června 2016 a srpna 2016, nebylo zahájeno. Zda a kdy došlo k zahájení řízení je pak otázka právní, nikoli skutková a k odpovědi na ní lze dospět podřazením zjištěného skutkového stavu pod příslušnou právní normu. Jestliže si tedy žalovaný stěžuje na to, jak městský soud otázku zahájení řízení posoudil, nejde o tvrzenou procesní vadu (vadu řízení), ale o vadu rozhodnutí, respektive jeho odůvodnění. Kasační stížnost tedy byla podána jen pro naříkanou nesprávnost posouzení právní otázky městským soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Tato právní otázka se týkala přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobkyně.

[11] Ze skutkových tvrzení účastníků je zřejmé, že žalobkyně podala jen jednu žádost o prominutí více pokut (šlo tedy o jedno podání ve smyslu § 70 odst. 1 daňového řádu). Byť je předmět řízení o prominutí pokuty z povahy věci vždy spojen jen s (jedním) konkrétním rozhodnutím o uložení pokuty, došlo podáním jedné žádosti fakticky k zahájení řízení o prominutí více pokut. Povaha řízení vedeného podle § 101k zákona o

pokračování

dani z přidané hodnoty se vymyká standardnímu daňovému řízení tím, že nejde o řízení zahajované *ex officio*, ale na žádost. Daňový řád proto logicky neobsahuje podrobnější procesní úpravu těchto řízení (v projednávané věci srov. § 259 a násl.) a nedává tedy odpověď na otázku, jak s takovým podáním procesně naložit. Přestože daňový řád v § 262 výslovně vylučuje při správě daní (předepsaná pokuta je *daní* – viz § 101h odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty a § 2 odst. 3 daňového řádu) použití správního řádu, lze při posouzení této procesní situace podle zásady *analogie iuris* vycházet ze stejných principů, na nichž je postavena procesní úprava takové situace v obdobném předpisu, obecně upravujícím řízení před správními orgány, tj. správního řádu. Na předmětné podání žalobkyně tedy bylo možné nahlížet tak, že jím bylo zahájeno více samostatných řízení o prominutí pokuty. Vzhledem k tomu, že správní řád zakotvuje v § 140 odst. 2 možnost vedení tzv. společného řízení, zahajovaného na žádost, týká-li se žádost téhož předmětu řízení nebo jiných věcně souvisejících otázek, lze žádosti žalobkyně o prominutí více uložených pokut přiznat též účinky vyvolání takového řízení před správcem daně. Bylo proto na žalovaném, aby si primárně ujasnil, jaké procesní účinky žádosti žalobkyně přizná. Pokud nehodlal z jakéhokoli důvodu vést společné řízení o prominutí pokut (nic mu nebránilo vést řízení samostatná), byl povinen tento postup žalobkyni prezentovat. Protože přímé použití správního řádu nepřipadá pro postup upravený daňovým řádem v úvahu, nebylo nutné o vyloučení řízení o prominutí jednotlivých pokut vydávat formální rozhodnutí tak, jak předepisuje správní řád ve svém § 140 odst. 3. Jistě stačilo jen neformální sdělení, na něž ostatně žalovaný v kasační stížnosti, respektive v reakci na vyjádření žalobkyně, odkazoval. Pokud by žalovaný vedl společné řízení a přesto rozhodl jen o části předmětu řízení, jednalo by se fakticky o postup, plnící obdobnou funkci jako ve správním řízení částečné rozhodnutí podle § 148 odst. 1 písm. b) správního řádu. I tato skutečnost by ovšem měla být žalobkyni prezentována alespoň v odůvodnění částečného rozhodnutí, aby bylo zřejmé, že o zbylém předmětu řízení bude rozhodováno později.

[12] V daném případě Nejvyšší správní soud ze spisu žalovaného zjistil, že přípis ze dne 4. 7. 2017 pod čísly jednacími 5575641/17/2005-53524-111222, 5575900/17/2005-53524-111222, 5576342/17/2005-53524-111222 a 5576622/17/2005-53524-111222, obsahují shodný text: *Dne 21. 6. 2017 byla pod č. j. (zde uvedeno vždy jiné jednací číslo, odlišné od jednacího čísla přípisu i platebního výměru) správci daně doručena žádost o prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení č. j. (zde uvedeno další číslo jednací, opět odlišné od jednacího čísla přípisu, platebního výměru, ale i od předtím uvedeného čísla jednacího) ze dne 28. 3. 2017. Vzhledem k probíhajícímu odvolacímu řízení proti platebnímu výměru na prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení č. j. (zde opět uvedeno toto v pořadí druhé číslo jednací) ze dne 28. 3. 2016, nebylo zahájeno řízení ve věci žádosti o prominutí pokuty za opožděné podání kontrolního hlášení. Ručně je pak na jednotlivých opisech přípisů napsán příslušný měsíc a rok 2016, jehož se pokuta, respektive kontrolní hlášení, zřejmě mělo týkat.*

[13] Z obsahu přípisů je zřejmé, že identifikaci žádosti o prominutí pokuty s příslušnou pokutou je možné provést jen podle uváděných čísel jednací. První v pořadí uváděné číslo se zjevně týká žádosti o prominutí pokuty a druhé kontrolního hlášení. Ve spise

žalovaného je založena jen jedna žádost žalobkyně o prominutí pokut, která však není označena žádným číslem jednací. Kontrolní hlášení se pak ve spise nenachází ani jedno. Z výše pokuty lze s odkazem na § 101h odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty dokonce usoudit, že žádné (tedy ani opožděné) kontrolní hlášení za předmětná období podáno nebylo. Z těchto sdělení tak nelze určit, jaké konkrétní pokuty se příslušné sdělení týká. Snad jen díky odkazu na odvolací řízení je možné uvažovat o tom, že se přípisy týkají jen čtyř pokut z platebních výměrů, které tehdy ještě byly přezkoumávány odvolacím orgánem, tedy nikoli pokuty za nesplnění povinnosti podat kontrolní hlášení za březen 2016. Protože ale v úvahu stále připadají čtyři pokuty, není možné na základě žádného sdělovaného údaje pokutu, respektive žádost o její prominutí, ztotožnit s konkrétním platebním výměrem, jímž byla pokuta vyměřena. Vše tedy nasvědčuje závěru, že žalovaný ve věci žádosti žalobkyně nevedl samostatná řízení; k vyrozumění žalobkyně o vyloučení jednotlivých věcí do samostatných řízení ale zjevně nedošlo. Je proto nutné vycházet z toho, že žalovaný byl povinen rozhodnout o společné žádosti žalobkyně v jednom řízení.

[14] Zbývá tedy posoudit, zda žalovaný o žádosti žalobkyně rozhodl částečným rozhodnutím. Z žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, které je ve spise založeno, Nejvyšší správní soud nezjistil, že by žalovaný rozhodoval jen o části předmětu řízení s tím, že o zbytku bude rozhodnuto později. Lze souhlasit s žalobkyní v tom, že výrok rozhodnutí se týká žádosti žalobkyně, která byla žalovaným zaevidována dne 21. 6. 2017 pod číslem jednací, jež nebylo uvedeno v žádném z výše zmíněných dokumentů. Výrok neobsahuje údaj o výši pokuty, ani o období, jehož se týká. Pouze v odůvodnění je zmíněno, že lhůta pro podání kontrolního hlášení za březen 2016 uplynula dne 25. 4. 2016, že správce daně vydal výzvu k podání kontrolního hlášení určitého čísla jednacího a že pokuta byla uložena ve výši 50 000 Kč pro nesplnění této povinnosti. Není tedy jasné, zda ohledně ostatních kontrolních hlášení byla překročena lhůta pro jejich podání. Odůvodnění rozhodnutí žalovaného je tak omezeno jen na jednu pokutu vyměřenou jedním platebním výměrem, zatímco výrok rozhodnutí by se podle všeho měl týkat více pokut z více platebních výměrů. Proto je nutné přisvědčit závěru městského soudu o tom, že jde o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Na tomto hodnocení nemůže nic změnit pozdější vysvětlení žalovaného, respektive pozdější vydávání dalších rozhodnutí, jež by snad (protože nebyla předmětem tohoto kasačního přezkumu) mohla již být v tomto smyslu perfektní. Soud je totiž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. K později nastalým (i procesním) skutečnostem tak nemohly jak městský soud a nyní ani Nejvyšší správní soud, přihlížet. Obecně je tedy právní hodnocení městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem.

[15] Korigovat je ovšem nutné závěr městského soudu o tom, že žalovaný nemohl věcně projednat žádost žalobkyně, pokud byla podána předtím, než rozhodnutí o uložení pokut nabyla právní moci. V tomto směru jistě lze přisvědčit žalovanému, že významný je skutkový stav v době vydání rozhodnutí, nikoli zahájení řízení. Zákon o dani z přidané hodnoty totiž v § 101k odst. 3 stanoví pouze konec lhůty, během níž lze podat žádost o prominutí pokuty. Počátek jejího běhu není nijak omezen. Nic tedy nebránilo žalobkyni,

pokračování

aby žádost podala ještě před rozhodnutím o odvolání proti platebním výměrům. Přestože je platební výměr o pokutě vykonatelný po jeho právní moci (viz § 101h odst. 5 zákona o dani z přidané hodnoty), je jeho obsahem správní orgán vázán již od jeho vydání mj. v tom smyslu, že jej může sám změnit jen za podmínek, stanovených zákonem. Pokud zákon i ve vztahu k prominutí pokuty (stejně jako ve vztahu k podání žádosti o prominutí) podmínku jejího pravomocného uložení nestanoví, je možné institut prominutí použít i v průběhu řízení o odvolání proti rozhodnutí o pokutě. Je totiž třeba si uvědomit, že podmínky významné pro odvolací přezkum a pro prominutí pokuty jsou zcela odlišné. Zatímco v řízení o odvolání lze rozhodnutí o pokutě změnit či zrušit jen pro vady řízení či vady rozhodnutí, je prominutí pokuty vázáno na dodatečně vzniklé okolnosti, pro které je ospravedlnitelné zmírnění či dokonce odstranění uvedené sankce. Při předpokladu správnosti rozhodnutí správního orgánu, který může být zpochybněn teprve rozhodnutím instančně nadřízených orgánů, tedy nic nebrání správci daně, aby věcně posoudil, zda se situace nezměnila natolik, že zrušení pokuty by bylo ospravedlnitelné. Případnou změnu výše pokuty, či její úplné prominutí odvolací orgán zohlední při svém rozhodování stejně, jak by učinil správce daně při posouzení prominutí pokuty po změně její výše odvolacím orgánem. Úvaha městského soudu je tedy v této části nesprávná, ale protože tyto závěry nebyly předmětem kasačního přezkumu, nemělo to na posouzení kasační stížnosti vliv.

[16] Pokud jde o posouzení otázky okamžiku zahájení daňového řízení městským soudem, jež zjevně není účastníkům zcela zřejmé (viz předposlední odstavce 2. strany kasační stížnosti a 9. odstavce vyjádření žalobkyně ke kasační stížnosti), lze konstatovat, že bylo provedeno v souladu se zákonem (§ 91 odst. 1 daňového řádu; viz 20. a 24. odstavce odůvodnění rozsudku městského soudu). Městský soud totiž nepochybně vycházel z toho, že rozhodující procesní skutečností bylo podání žádosti žalobkyně, nikoli úkon žalovaného jako správce daně. Neobratné sdělení žalovaného o zahájení řízení v jeho přípisech ze dne 4. 7. 2017, jež vyznělo jinak, tedy bylo z tohoto pohledu zcela bez významu.

[17] Z uvedeného vyplývá závěr, že žalobou napadené rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti pro jeho nesrozumitelnost a bylo proto nutné jej jako nezákonné zrušit podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože městský soud posoudil otázku, která byla předmětem kasačního přezkumu v souladu se zákonem, nebyl naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto výrokem I. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodoval Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 61 odst. 1 a § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Zcela procesně úspěšné žalobkyni svědčilo právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Proto bylo žalovanému uloženo, aby žalobkyni zaplatil částku, odpovídající nákladům, vynaloženým v řízení o kasační stížnosti. Tyto náklady představují podle § 57 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odměnu zástupce žalobkyně, který je advokátem, za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky č. 176/1996 Sb., advokátní tarif,

v částce 3 100 Kč a provozní výdaje zástupce stěžovatele nahrazované paušálně v částce 300 Kč za výše zohledněný úkon právní služby v souladu s § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náhrada odvodu daně z přidané hodnoty z odměny zástupce žalobkyně a jeho provozních výdajů nebyla přiznána, neboť žalobkyně nedoložila, že by její zástupce byl plátcem této daně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu